

[Justitsministeren.]

er tale om i denne forbindelse, er jo, at de læger, der skal have denne tilladelse fra indenrigsministeren, selvfølgelig skal være, jeg vil ikke sige sorterede, men kvalificerede. Det er det, der er meningen med disse bemærkninger.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om svangerskabsafbrydelse [af Inge Krogh m. fl.].

(Lovforslag nr. 190. Fremsat 3/2 76).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Justitsministeren (Orla Møller):

Kristeligt folkepartis forslag tilsigter en ændring af § 8 i loven om svangerskabsafbrydelse, sådan at den vejledning, der nu står som et tilbud til den abortsøgende kvinde, gøres obligatorisk.

Kernen i dette lovforslag er ikke ny. Vi har tidligere her i folketinget behandlet forslag fra kristeligt folkeparti herom, senest i foråret 1975. Jeg var ved den lejlighed betænkelig ved forslaget, og denne betænkelighed nærer jeg også over for det nu foreliggende lovforslag.

Den gældende lov bygger som nævnt på det princip, at vejledningen skal være et tilbud til kvinden. Fremsætter kvinden sin anmodning om svangerskabsafbrydelse over for en læge, er det en pligt for lægen at gøre kvinden opmærksom på, at hun kan få vejledning om mulighederne for støtte til gennemførelse af svangerskabet og for støtte efter barnets fødsel, og hvor hun kan få denne vejledning. Fremsætter kvinden anmodningen over for et amtskommunalt socialcenter, skal hun, hvis hun ønsker det,

have den nævnte vejledning. Om kvinden ønsker at benytte sig af dette tilbud, er derimod en frivillig sag.

Jeg kan endvidere nævne, at der i justitsministeriets vejledning om svangerskabsafbrydelse, der er udsendt i tilknytning til loven, udtrykkelig udtales, at der, selv om kvinden opfylder betingelserne for at få svangerskabsafbrydelse uden tilladelse, under samtalen mellem hende og lægen må lægges afgørende vægt på, at hun ikke beslutter sig uden nøje overvejelse.

Jeg har naturligvis intet imod oplysning, heller ikke imod vejledning, og slet ikke når det drejer sig om så alvorlige sager som svangerskabsafbrydelse, men jeg finder det ikke godt gjort, at der ikke allerede i de gældende regler er tilstrækkelige muligheder for, at kvinden kan få oplysning og vejledning. Jeg er betænkelig over for værdien af en regel, der påtvinger enhver kvinde, der ønsker sit svangerskab afbrudt, denne vejledning. Jeg støtter mig her til mødrehjælpens erfaringer, der siger, at tvungen vejledning vil være af ringe praktisk værdi. Den kvinde, der har besluttet sig for svangerskabsafbrydelse, og som efter loven har ret dertil, vil let føle en tvungen vejledning som en forsinkende formalitet, der blot skal overstås.

På denne baggrund mener jeg, at skal den gældende regel ændres, bør der dokumenteres et behov herfor, og en sådan dokumentation finder jeg ikke at forslagsstillerne har fremført. Jeg kan derfor ikke støtte forslaget.

Når dette er sagt, vil jeg imidlertid gerne erklære mig enig i, at antallet af aborter er meget højt. Det er her en ulempe, at vi ikke ved nok om baggrunden for ønsket om abort. Vi har derfor også i justitsministeriet netop nedsat en arbejdsgruppe, der skal overveje, om der bør foretages en statistisk interviewundersøgelse, der kan belyse kvindens motiver til en foretagen abort samt de familiemæssige, psykiske og fysiske virkninger af aborten. Disse spørgsmål skal i en eventuel undersøgelse sættes i relation til kvindens alder, sociale status og familiemæssige forhold. Hvis arbejdsgruppen finder, at der bør foretages en sådan undersøgelse, skal den også overveje, hvordan den kan gennemføres.

Til slut skal jeg henlede opmærksomheden